

VÄRIEN JA MUOTOJEN MAAILMA

Pekka Ervastin esitelmä 6.11.1932

Värien ja muotojen maailmassa me ihmiset elämme alinomaan. Kaikki, mikä meitä ympäröi tässä näkyväisessä maailmassa, on värejä ja muotoja. On tietysti muutakin, ääniä, liikkeitä j.n.e., mutta tarkoitan, että se mitä silmillämme havaitsemme, se on väriä ja muotoa. Ja kun tarkastamme itseämme, meidän omia sielullisia kokemuksiamme, ja kun tarkastamme ja tutkimme ympäröivää maailmaa väri- ja muotomaailmana, kysymme: mitä sisäistä ominaisuutta meissä vastaa tämä värillisuus ja muodollisuus ympäröivässä maailmassa? Silloin, jos meillä on joitakin niinsanottuja selvänäköisiä kokemuksia, pääsemme selville siitä, että väreissä ilmenee jotain tunnesisältöä meitä ympäröivässä maailmassa, ja taas, että muodoissa – noissa rajapiirteissä – tulee ilmi ajatusta. Nämä molemmat puolet meissä itsessämme – ajatus ja tunne – saavat välittömän ilmauksensa tässä näkyväisessä maailmassa muodoissa ja väreissä. Ajatusta ja tunnetta emme oikeastaan ihmisinä osaa erottaa toisistaan. Kaikki mitä me ajattelemme, varsinkin jos se on jotain todellista ajatusta, on aina tunteen seuraamaa. Tunne kulkee rinnakkain. Ei ole ajatusta ilman tunnetta, eikä myöskään ole mitään tunnetta ilman ajatusta. Voimmehan äkkiä ensin tuntea jotain, ja sitten vasta sitä pohtiessamme pääsemme selville, mikä ajatus, mikä järki on siinä tunteessa mukana. Voimmehan myöskin ajatella ja silloin mielestäni ajatella – niinkuin voimme sanoa itsellemme – objektiivisesti, loogillisesti, ilman mitään tunnetta. Mutta

epäilen, kykenemmekö siihen. Kykenemmekö ajattelemaan loogillisesti, objektiivisesti, ilman tunnetta. Uskon kyllä, että semmoinenkin ajatus on mahdollinen ja että se on korkeatakin ajatusta. Sanotaan Jumalasta vanhoissa viisasten lausunnoissa, että Jumala geometrisoi tahi Jumala ajattelee. ”Jumala geometrisoi“ merkitsee, että Jumala piirtää muotoja, vetää viivoja ja kuvioita ja ehkä sitten saa aikaan kappaleita. Ja silloin, kun noin sanotaan, että Jumala geometrisoi, silloin ajatellaan ja tarkoitetaan juuri muotoja, ja silloin epäilemättä tarkoitetaan, että Jumala voi tehdä tämän objektiivisesti, ilman mitään personallista tunnetta, ilman mitään semmoisia tunteita, mitä me ymmärrämme tunteiksi. Ja sentähden voimme ymmärtää, että jos ihminenkin osaisi ajatella aivan objektiivisesti, puhtaasti järjen kannalta, niin hän ehkä osaisi ajatella ilman mitään tunteita. Mutta silloin hän samalla olisi vapaa kaikista personallisista tunteista, eikä hän osaisikaan ajatella ilman tunteita, jollei hän olisi vapaa omasta personallisuudesta ja noussut sen yläpuolelle. Silloin voimme käsittää, että hän voisi ajatella loogillisen objektiivisesti. Miksei se olisi mahdollista ihmiselle. Mutta useimmissa tapauksissa emme saata puhua ihmisen ajattelemisesta ilman tunteita, vaan yleensä elämämme kokemuksissa on epäilemättä se tunnusmerkinä, että kun ajattelemme, on tunnetta aina mukana – vaikka ihminen ei itse sitä huomaisikaan. Tunne voi piillä syvällä, eikä olla selvänä tajunnassamme. Mutta kuta syvemällä se on, sitä kavalampaa se voi olla. Sillä jos emme itse huomaa, että tunnetta on mukana meidän ajatuksissamme – ja se on niin syvällä, ettemme huomaa sitä –, kuka menee takaamaan, ettei se voisi olla itsekäs tunne. Ja se värittää meissä ajatustamme. Sentähden on niin hyvä, jos ihminen oppii ajattelemaan sillä tavalla, että hän ajattelee ei yksistään aivoilla niin sanoaksemme, – kun hän ajattelee inhimillisiä

asioita. (En sano, jos hän laskee laskuja tai ratkaisee matemaattisen probleemin.) Hyvä on jos hänen ajattelussaan on takana myöskin tunne, jos hänellä on mahdollisimman puhdas ja kaunis tunne mukana ajatuksissaan. Sehän on vanha viisaus, että ihmisen täytyy oppia sillä tavalla puhdistamaan itseään tunteissaan ja tietysti silloin myöskin ajatuksissaan, että hän osaa ajatella objektiivisesti, osaa ajatella oikein, inhimillisesti, puhtaasti. Sillä me tiedämme, että vaikka on semmoisia tapauksia, että me luulemme osaavamme ajatella ja filosofoida aivan loogillisesti ja objektiivisesti, ja että silloin meillä ei ole mitään tunteita, tiedämme taas toiselta puolen, että meillä on ajatuksissamme niiden elähyttäjinä usein itsekkäitä, jopa alhaisia tunteita. Ihminen on voinut hyväksyä itsessään joitakuita intohimoja, heikkouksia. Hän ei ole ymmärtänyt, eikä tahtonut niitä voittaa. Hän hyväksyy itsessään ne, tai asettaa silloin suorastaan ajatuksensa noiden tunteiden, intohimojen, heikkouksien ja viettien palvelukseen. Ja silloin meidän täytyy sanoa, että hän antaa niiden aivan tietoisesti värittää omaa ajatuselämäänsä, että se myöskään ei voi olla muuta kuin itsekästä ja käydä siihen suuntaan, johon hänen sisässään vaikuttava intohimo, tunne häntä vetää. Mutta me näemme, kuitenkin jokapäiväisessä elämässä, että tunne käy käsikädessä ajatuksen kanssa, ja että se on meidän normaalin tilamme. Tietysti kun saamme puhdistetuksi tunne-elämämme, saamme sen niin sublimoiduksi, että se muuttuu puhtaaksi järjeksi, silloin vasta meidän järkielämämme on luotettava, sillä se järkielämä ei ole ilman tunnetta, mutta se tunne on hienompaa, korkeampaa laatua, joka antaa aavistaa, mitä tunteita saattaa olla jumalallisilla olennoilla silloin kun ne luovat. Me voimme aavistaa niitä tunteita, mitä taivaallisilla olennoilla on, kun oma tuntemme on alkanut muuttua järjeksi, sillä silloin tiedämme, että tunnetta on aina mukana, mutta se

tempaa itsensä irti personallisuudesta, voittaa oman itsekkään personallisuutensa ja tulee niin puhdistetuksi, järkeväksi ja kauniiksi, että se ei enää ole minkään rajoitetun olennon itsekäs tunne-elämä, vaan on rajoitetun olennon itsensä levittämistä ulos avaruuteen ja tunkemista toisten olentojen sisään. — Ei ole oikein hyvä kuva sekään. — Mutta voisi ehkä sanoa näin: se on rajoitetun olennon niin suuri ekspensiooni, että toiset elävät olennot tulevat ikäänkuin hänen sydämeensä, syliinsä, omaan tajuntaansa, ja hän voi tuntea, mitä he voivat tuntea. Hän on itse jo ulkopuolella personallisia, rajoitettuja tunteita ja silloin hän voi tuntea toisten olentojen tunteita. Tällainen on kehittynyt tunteen puhdistuksesta. Ja jos me katselemme ihmiskunnan kehityshistoriaa, saamme vielä selvemmän kuvan tunteen ja ajatuksen suhteesta toisiinsa. Jos me katselemme elämää tässä meitä ympäröivässä maailmassa, havaitsemme värien ja muotojen suhteesta toisiinsa, että värit ne nyt yleensä ovat yhteydessä tunteiden kanssa, muodot taas ajatusten kanssa. — Kun menemme kauaksi taaksepäin ihmiskunnan historiassa täällä maan päällä, lemuralaiseen aikaan, jolloin ihminen vasta ensimmäisen kerran sai tällaisen fyysillisen ruumin, niin huomaamme, että hänellä ei silloin vielä, kun hän sai fyysillisen ruumiin, ollut näkökyky semmoinen kuin se on nyt. Tämä meidän näkökykymme — silmämme — on vuosimiljoonien kehityksen tulos. Sehän on tieteellisestikin katsoen sitä. Silloin, miljoonia vuosia sitten, ihmisellä oli, kun hän henkiolentona, minuutena — joka oli vielä varhemmin syntynyt, — pukeutui fyysilliseen ruumiiseen, hänellä oli silloin yksi silmä. Hänellä oli — niinkuin sanotaan — kolmas silmä. Kreikkalaisissa jättiläistaruisissa puhutaan kykloopeista, joilla oli yksi silmä päässä. Ja niin oli meillä kaikilla ihmisillä yksi silmä ainoastaan, tämä kolmas silmä. Ja se johtui siitä, että me olimme juuri aivankuin laskeutuneet aineeseen ja tulleet uusiin

oloihin, olosuhteisiin. Ja siellä toisessa maailmassa, jossa olimme siihen saakka eläneet, voisi sanoa, kuin yhtenä aistina meitä oli ympäröimässä siinä taivaallisessa maailmassa, missä olimme viettäneet aikamme – siitä edellisestä manvantarasta lähtien, missä olimme ihmisinä syntyneet – värien ja äänien moninaisuus. Me olimme eläneet kuin valomeressä ja havainneet eri värivivahduksia ja värien aaltoilua ja kuulleet musiikkia. Muotoja olimme sangen vähän huomanneet. Meillä oli verrattain rajoitettu käsitys muodosta ja pieni käsitys muoto-maailmasta, sillä silloin kun olimme syntyneet ihmisiksi, meidän maailmamme oli ollut köyhä muodoista siinä merkityksessä kuin me nyt muotoja käsitämme. Se oli nimittäin ollut köyhä pysyväisistä ja muuttumattomista muodoista; että se maailma, missä olimme ihmisiksi syntyneet, oli enemmän fluidinen, että muodot yhtämittaa muuttuivat. Ja sentähden meillä ei ollut kehittynyt erikoista muotoaistia. Se oli erittäin köyhä. Se näki vain suuria kontuureja, liikkeitä ja värejä. Niitä meidän tajuntamme havaitsi. Nyt kun saimme ensimmäisen kerran sitten ruumistua eli laskeutua fyysilliseen ruumiiseen, silloin meillä oli tajunnassamme tuo toinen maailma ja elimme yhteydessä sen kanssa, joten meidän aistimme havaitsi aaltoilevia värejä ja kaikenlaisia ääniä. Nyt siis tämmöinen sisäinen sielullinen kyky, mikä meillä oli, se primitiivinen kyky otettiin mukaan fyysilliseen ruumiiseen. Muut aistit fyysillisessä ruumiissa alkoivat vähitellen kehittyä. Ja alussa meillä oli kolmas silmä, joka merkitsi, että meillä oli yksi semmoinen silmä, aisti, joka oli kääntynyt enimmäkseen sisäiseen maailmaan päin, jonka jäseniä me olimme, mutta joka myöskin oli herkkä, – koska sillä oli fyysillinen silmänsä, joka vastasi meidän näköaistiamme – ulkomaailman vaikutuksille. Ja nyt silloin lemuralaisen kehityksen aikana elimme sisäisessä valoja värimaailmassa, äänimaailmassa, mutta meidän fyysillinen

ruumiimme myöskin alkoi ottaa vastaan vaikutuksia fyysillisestä maailmasta. Ja nämä vaikutukset olivat silloin nekin ensinnä aivan vain värivaikutuksia ja ne olivat semmoisia, että ne näkyivät meidän tajunnassamme, niinkuin nytkin saamme tajuntamme kautta kuvan. Ja kukaan ei sano käytännössä nyt, että meitä ympäröivä maailma olisi sisässämme, vaikka kuva siitä on sisässämme. Nyt olemme kaikki vakuutettuja siitä, että se maailma, jonka näemme, on objektiivinen maailma. Mutta silloin Lemurialla näimme, että maailma, jonka havaitsimme, oli meidän sisässämme, ja verrattain pitkä kokemus vasta näytti, että kun meidän sisäämme tuli vaikutelmia, ne tulivat ulkonaisesta maailmasta. Kun me Lemurialla liikuimme jättiläisruumiissa ja opimme havaitsemaan vähitellen esteitä tiellämme ja opimme pelkäämään villipetoja, mahdottoman isoja alkuajan hirviöitä, se tapahtui sillä tavalla, että me saimme sen ikäänkuin ruumiiseemme, eikä se tullut kuin sen kolmannen silmän kautta, vaan keskeltä ruumistamme tuli sisään värivaikutelma, joka sai pelkäämään meidät ja varomaan vaaraa. Meillä ei suinkaan ollut niin helppoa alussa. Sentähden onkin ihmisissä – etenkin lapsissa –, niinkuin meidän tiedemiehemme sanovat, semmoinen atavistinen pelko, joka on tullut vanhoilta ajoilta. He sanovat sen aiheutuneen siitä, että kun ihmiset miljoonia vuosia sitten vaelsivat maan päällä, he olivat vaarassa. Ja se on totta. Sehän ei olisi tarvinnut herättää semmoista pelkoa, jos olisimme olleet varustetut tämmöisillä silmillä kuin nyt. Me elimme semmoisessa tilassa, että meitä ympäröivät ja uhkaavat vaarat eivät olleet selvästi havaittavissa, vaan ne tulivat äkkiä. Jo kaukaa ne tuntuivat. Siitä johtui kuitenkin, että meissä heräsi pelko tässä näkyväisessä maailmassa. Samalla tavalla lapset voivat vielä pelätä pimeässä. Ja se on semmoista atavistista muistoa. Jos kuka hyvänsä kulkee yöllä pimeässä, voi hän pelätä. Se johtuu, niin sanovat

tieteelliset tutkijamme, vanhoilta ajoilta. – Ja siinä on se momentti lisää okkultiselta kannalta, että ihmisten aistit eivät olleet kehittyneet vielä, vaan sitten vähitellen alkoivat kehittyä. Samalla alkoi kaksi silmää kehittyä. Ihminenhan olisi ollut avuton, jos hän ainoastaan olisi nähnyt sitä astraalista todellisuutta ja sen kuvaa. Sitä vastoin ne fyysilliset silmät, jotka alkoivat kehittyä, kohdistuivat tähän fyysilliseen maailmaan suoraan. Sitten pitkän, pitkän ajan kestäessä nämä ulkonaiset silmät kehittyivät. Ja sitä mukaa kuin ne kehittyivät, kehittyi myöskin ajatus ja järki meissä. Sillä ihmisen ajatuskyky, hänen järkensä on analogisesti sielumme eli henkemme silmä. Järki on silmä. Ajatuskyky on sitten sen positiivinen puoli, luova puoli. Mutta järki ja ymmärrys – asioiden yhteyden näkeminen, se on sielumme silmä. Vähitellen kehittyivät nämä ulkonaiset silmät, ja silloin ne ovat kehittyneet ensin näkemään värejä – ei tietenkään niin suuressa mittakaavassa läheskään kuin nyt, mutta räikeämpiä vivahduksia. Ja vasta sitten kun järki, ajatuskyky, havaitsemiskyky, objektiivinen, puolueeton havaitsemiskyky, kun se kehittyi meissä sisäisesti, niin sitä myöten opimme havaitsemaan muotoja. Sellainen havaitseminen silloin vastasi ajatuskykyä meissä. Värejä opimme näkemään ensimmäiseksi sentähden, että se vastaa tunnetta, ja tunne on aina tajunnalle helpompi muoto – niin sanoaksemme. Se on niin lähellä tajunnankin omaa olemusta, koska elämää emme voi käsittää ilman tunnetta. Jos emme mitään tuntisi, olisimmeko olemassakaan. Se olisi sangen kylmää ja sisällyksetöntä. Elämään itseensä kuuluu tunne, ja tunne on se, joka tekee elämän rikkaaksi. Ja se tulee yhä rikkaammaksi, mitä enemmän tunne sublimoituu, puhdistuu ja hienontuu. Nyt kun meidän silmämme alkoivat nähdä muotoja, niin maailma astui vähitellen selvempänä ja selvempänä meidän eteemme. Lemurian loppuaikoina ja sitten Atlantiksella ihmiset jo

näkevät muotoja ja värejä – värejä ensin. Ja kuitenkin ehkä voimme sanoa, että tämän viidennen, aarialaisen juurirodun aikana olemme vasta oikein kehittäneet silmiämme näkemään semmoista, jota emme ole ennen osanneet havaita. Nyt olemme kehittäneet silmiämme ymmärtämään muotoja ja maailma on astunut eteemme uutena todellisuutena. Tässä meidän täytyy muistaa, että meidän näköaistimme – ehkei kaikissa ihmisissä – kehittyneissä aarialaisissa ihmisissä on niin kehittynyt, kuin on saattanut olla luonnon kansoilla, esimerkiksi intiaaneilla. Heillä on niin tarkka katse, että he näkevät kaiken, mitä on tapahtunut metsässä – missä esimerkiksi vihollinen tai eläimet ovat kulkeneet. Me emme huomaa siitä mitään. Viimeisinä vuosikymmeninä olemme alkaneet kohdistaa huomiotamme siihen. Meidän partiopoikiamme ja tyttöjämmme opetetaan huomaavaisiksi katseeltaan, näkeviksi kaikkien ulkonaisten asioiden suhteen. – Ja jos joku rotu on voinut huonontua aistien käytössä yleensä katsoen, ei se silti todista, että se aisti rodussa olisi todellisuudessa huonompi. Se on vain sitä, että rotu jossain kansassa tai heimossa huonontuu ja että se on kohdistunut johonkin muuhun, ja että se voi saada takaisin näkökyvyn, mikä sillä oli. Jos alamme harjoittaa nuorina scoutteina silmiämme, ne harjaantuvat kyllä. En tiedä, mikä niitä auttaa eteenpäin. Silmälasien käyttökö, joka on niin muodissa, että tapaa nuorissa ihmisissä paljon silmälasien käyttäjiä. Se tietysti tarkistaa meidän näkökykyämme, auttaa säilyttämään ehkä sitä. Ainakin otaksutaan ja toivotaan, että se niin on, ja että perästä päin ei tarvitsisi katua sitä, että on saanut käyttää paljon silmälasia nuorena. Mutta kun ajattelemme intiaaneja, jotka ovat terästäneet omaa fyysillistä silmäänsä, että se näkee ilman suurennuslaseja ja mitään, voisimme ehkä ajatella, että meidänkin juurirotumme tulee menettelemään niin, että se kehittää näköaistia; mutta ei auta sitä minkäänlai-

silla laseilla, vaan kehittää silmää itseään huomaamaan. Suurempi saavutushan se sitten on, jos silmä voi pysyä terveenä ja näkökykyisenä myöhempään ikään saakka. Ne jotka viettävät elämänsä enimmäkseen luonnossa, ulkosalla, he eivät osaisi oikeastaan käyttääkään silmälaseja. Tietysti jonkun sairauden sattuessa ja silmäheikkouden sattuessa, tai tilapäisesti kiikaria käytettäessä, on hyvä, että on apukeinoja. Mutta se joka on kysymyksessä, jos tahdomme tässä viidennessä juurirodussa parantaa näköämme, on että opetamme silmää näkemään, karaisemaan sitä. Ja vanhat viisaat ovat aina sanoneet: jos tahdot oppia näkemään salattuun maailmaan, niin avaa ensin silmäsi tähän näkyväiseen maailmaan, että selvästi näet, mitä siinä on ja tapahtuu. Sitten vasta, kun osaat selvästi nähdä näkyväisessä maailmassa, voit myöskin saada silmäsi auki näkymättömään maailmaan. – Tämä on niin tärkeää juuri tämä kouluutus, sillä kuinka me voisimme tulla toimeen näkymättömässä maailmassa, joka itse asiassa näkemisen kannalta on tämän näkyväisen maailman laajenemista, mutta samalla lisääntyvät värit sekä muodot – semmoiset värit, joita emme ollenkaan näe tässä fyysisessä maailmassa. Tavallinen silmä ei ainakaan niitä keksi. Semmoisia uusia värejä tulemme näkemään näkymättömässä maailmassa. Emme voi selvästi oppia analysoimaan sitä näkymätöntä maailmaa, elleimme ole oppineet sitä tässä näkyväisessä maailmassa. Suhde on sama kuin eetillinen suhde. – Eräs ihminen kysyi kerran kokeneemalta: ”Mitä minun pitäisi tehdä, että voisin olla näkymättömänä auttajana muille olennoille; ettei minun aikani yöllä menisi hukkaan, vaan että voisin auttaa näkymättömässä maailmassa toisia? Ajatella, kuin inhimillistä ja suurta, käydä nostamassa noita ihmisiä kiirastulen liekeistä j.n.e. Eikö se olisi suurenmoista?” – ”Oo! se on suurenmoista“, vastasi toinen. ”Ja koska te tahdotte tietää, mitä teidän pitäisi tehdä auttaaksenne toisia

näkymättömässä maailmassa, niin minä kysyn ensin teiltä: Autatteko tässä näkyväisessä maailmassa aina toisia? Autatteko kärsiviä? Jos näette, että joku ihminen tarvitsee toista tai toista . . . annatteko hänelle, jos teillä on? Autatteko aina tässä näkyväisessä maailmassa? Ilman sitä te ette voi tehdä mitään näkymättömässä maailmassa.“ – Silloin kävi toisen niinkuin sen rikkaan nuorukaisen. Hän katseli alas ja häpesi. Ja hänen silmiensä ohi meni tapauksia sinä ja edellisinä päivinä sattuneita, jolloin hän ei ollut välittänyt itkevistä, nälkäisistä eikä janoisista. Hän häpesi ja se puhdisti häntä. – Sillä me emme voi tulla auttajiksi näkymättömässä maailmassa, että käymme lohduttamassa toisia kiirastulessa ja helvetissä, ellemme ole sitä. Meidän täytyy olla auttajia, ja tulla auttajiksi voimme ainoastaan tässä näkyväisessä maailmassa. Tämä on se maailma, jossa käymme koulua ja kuljemme eteenpäin. Tämä on ensimmäinen todellisuuksien maailma. Tässä koetellaan ihmisen koko olemusta. Jos tässä olemme jotain, olemme sitä näkymättömässä maailmassa ja siten voimme kehittyä eteenpäin näkymättömän maailman vaatimusten mukaan. Meille on silloin annettu kuin avaimet käteen. Mutta jos me emme ole mitään tässä maailmassa, olisi se aivan hullua yrittää näkymättömässä maailmassa, jonka vaaroja me emme ollenkaan tuntisi. Ehkä semmoinen oletettu näkymätön auttaja saisikin ainoastaan suuren joukon niinsanottuja pieniä piruja syliinsä, jotka kaikki asettavat hänelle mitä kummallisimpia vaatimuksia, että hän olisi aivan helisemässä ja tulisi niinkuin muuan mies kerran tuli ja sanoi: ”päästä minut vapaaksi näistä piruista, jotka aina ympäröivät minua“. Sentähden toivon, että ihmiskunta tässä viidennessä juurirodussa alkaisi kehittää näkökykyään. Että se alkaisi kehittää huomiokykyään tässä näkyväisessä maailmassa, sillä näkemiseen ei kuulu vain, että jotain näemme, vaan meidän täytyy huomata. Meissä kehittyy kuin

taiteellinen silmä, ja se näkee paljon enemmän kuin jokapäiväinen silmä. Taiteilijan silmä voi huomata värejä, joista meillä ei ole aavistustakaan, niinkuin säveltäjän korva voi kuulla ääniä, joita me emme kuule ja ymmärrä. Suuret taiteilijat voivat sanoa, että soittokone on epätäydellinen. Tulevaisuudessa tulee olemaan paljon enemmän ääniä kuin seitsemän – ja puolet äänet – vain. He kuulevat semmoisia ääniä ja niiden kauneuden. Jos me yhtäkkiä kuulemme semmoisen äänen, se vaivaa meidän korviamme. Jos piano on epävireessä, se vaivaa sanomattomasti. Meitä se voi vaivata ja olemme tyytymättömiä itseemme, että huomaamme, että on epäjärjestyksessä joitakin ääniä pianossa. Tietysti se taiteilijaihmistäkin vaivaa; vaivaa se musiikki-ihmisenkin korvia. Mutta jos olisi semmoinen kone, jossa olisi kaikki väliäännetkin, niin joku säveltäjä epäilemättä saisi selville hyvin ihmeellisiä kauneuksia, joita mekin voisimme oppia ymmärtämään. Samalla tavalla on silmän laita. Meidän täytyy osata huomioida, ja sitä käsittääkseni koetetaan opettaa scouteille. – Kun silmä sillä tavalla kehittyy, että näkee paljon enemmän muotoja ja värejä kuin mitä tähän asti olemme nähneet, silloin on silmällä suuri mahdollisuus tulla toimeen näkymättämässä maailmassa, kun se avautuu niille silmille. Ja tämä näkymätön maailma on – niinkuin viime kerralla sanoimme – nyt tälle näkökyvyille värien ja muotojen maailma. Jos ajattelemme, että meissä olisi semmoinen selvänäköinen kyky, että lähdemme siihen näkymättömään maailmaan – tajutessamme, että osaisimme tehdä havaintoja näkymättömässä maailmassa, – silloin olisi ensimmäinen havainto tietysti värit, ja toinen havainto, joka kulkisi rinnan sen kanssa, olisi muodot. Värit ja muodot. Ja me huomaisimme, että ne liikkuvat, ja että se on maailma, jossa on olentoja, jotka yhtämittaa elävät ja liikkuvat. Jo viime kerralla otimme puheeksi semmoisesta alkuilmiöstä,

että ihminen silmä näkymättömään päin menee auki ja hän näkee sitten värimuodostumia toisissa elävissä ihmisissä – auroja, niinkuin sanomme. Jos hän ei ole kylliksi oppinut, mutta kuitenkin todella on saanut silmänsä auki näkemään auroja, niin hän näkee värejä. Mutta jos on toinen tuossa vieressä, joka myöskin on saanut silmänsä auki näkemään värejä, niin tämä ensimmäinen sanoo: mutta tuon ihmisen aurassahan on hirveän paljon punaista. On kuin sen pohjaväri olisi punainen. – Toinen iskee siihen ja sanoo, että sehän on vallan tavatonta. Kuinka sinä näet niin. Minä päinvastoin näen, että sen ihmisen aurassa on hirmuisen paljon vihreätä. Ja jos nämä eivät ole oikein Kristuksen seuraajia, voivat he ruveta riitelemään keskenään. Kun toinen selvästi näkee, että toinen näkee punaisessa vihreän, ja toinen taas, että toinen näkee vihreässä punaisen. Ja kumpikin ajattelee toisesta, että hän petkuttaa. Sitten he voivat nähdä erilaisia kuvioita. Toinen näkee paljon ihmisen päitä jonkun aurassa: isoäidit, veljet, sisaret ja koko suvun. Ja toinen katselee ja kauhistuu, että on se merkillistä, kun siinä on niin paljon eläimen päitä. Jos me olemme aivan asioihin perehtymättömiä, me aivan kauhistumme. Mitä hölyn pölyä? Minä en viitsi tutkia ollenkaan tuommoisia asioita, sanoisi joku tiedemies – ja lähtisi pois. Ja me voisimme kysyä itseltämme oikein surullisina, että kuinka kaksi selvänäkijää näkee noin eri tavalla ja aivan päinvastoin. Tämähän on kerrassaan skandaalimaista. Me häpeämme ja ajattelemme: mitä tämä oikeastaan on? Ehkä kaikessa selvänäössä on – emme uskalla sanoa ”humbuukia“ – itsepetosta. Pitäisihän heidän nähdä samalla tavalla. Jos kaikki näemme, että tuossa on pilari, ja toinen sanoisi, että tuossa on lehmä – mehän kaikki näemme, mitä se on. Jos selvänäkijä näkee lehmän siinä, missä toinen näkee isoäidin, kuinka se on mahdollista? Niinhän me ajattelemme, jos emme ole saaneet

ohjausta selvänäköisyydessä. – Tämmöinen on räikeä esimerkki. Ei semmoista tapahdu, mutta siihen suuntaan. Mutta jos me olemme saaneet ohjausta niin ajattelemme, että niin se on ja olla pitää. Me näemme, että he ovat molemmat selvänäkijöitä, mutta kasvattamattomalla tavalla. He eivät ole kasvattaneet itseään, ainakaan kylliksi. Sentähden heillä on omat silmälasinsa päässään, ja se on juuri heikko kohta kaikessa selvänäköisyydessä, niin kauan kun ihminen säilyttää – niinkuin sanotaan – oman personallisen ekvatsioninsa – omat silmälasinsa, lyhyesti. Sillä mitä silmälasit ovat? Ne ovat hänen oma puhdistamaton personallisuutensa. – Jos hän ei ole saanut semmoista kasvatusta, että hän olisi puhdistunut vapaaksi omasta personallisuudestaan, niin hänellä on personallisuuden silmälasit päässään. Hänen näköään aina häiritsee tämä personallinen ekvatsioni, sillä oikeastaanhan koko elämä on yhtä, ja kun silmämme menee auki näkymättömään maailmaan, me tulemme itse asiassa lähemmäksi toisiamme. Kaikki elävät olennot tulevat lähemmäksi toisiaan. Tässä näkyväisessä maailmassa me ihmiset käymme kukin omassa vankilassamme tai temppelessämme. Se meidän temppelemme on seinistä tehty muun muassa, että meillä on tämmöinen ruumis, että istumme sen sisällä ja katselemme ulos, emmekä näytä, mitä sisällä on. Mutta kun menemme näkymättömään maailmaan, silloin meillä ei ole tätä suojelevaa ruumistamme, vaan astumme sielullisina olentoina esille, ja siinä on meidän sielumme yhtä paljon esillä, kuin rumiimme on tässä. Jos me olemme harjaantuneet, me voimme kyllä peittää itseämme – esimerkiksi jos olemme maagillisella tavalla treenanneet itseämme. Jos olemme mustalla tavalla treenanneet itseämme, voimme olla kuin susia lammasten vaatteissa. Mutta muuten meidän sielumme on auki kuin peili. Kaikki, jotka osaavat nähdä, näkevät sen. Mutta tässä näkyväisessä maailmassa olemme

oppineet objektiivisesti näkemään. Kaikki näkevät, että tuossa on seitsemän kynttilää ja kaikki osaamme samalla tavalla nähdä. Vuosimiljoonien aikana ovat fyysilliset silmämme tulleet niin objektiivisiksi, että näemme samalla tavalla ulkonaista maailmaa. Mutta kun uusi maailma tulee eteemme, emme osaa nähdä, miten asiat ovat silloin objektiivisesti, todellisesti, vaan meillä on silmälasit. Ja se merkitsee, että kun se maailma tulee lähemmäksi, niin vaikutukset menevät toisista toisiin, eivätkä kohtaa samaa esinettä kuin tässä näkyväisessä maailmassa. Kun siis näemme värejä toisen aurassa, merkitsee se, että toisen aurasta on tullut vaikutuksia meidän auraamme, tajuntaamme, joka tulkitsee sen väreinä. Samalla tavalla kuin näkyväisessä maailmassa tulee valon säteitä mennessä meidän sisäämme ja sitten ilmeten, samalla tavalla tulee toisen aurasta vaikutus ja tulee sisään meihin, ja vasta sitten me näemme sen värinä. Me annamme itse värin nimen sen nojalla, että se vaikuttaa meihin määrättyllä tavalla. Ja jos nämä kaksi selvänäkijää, jotka katselevat samaa asiaa, saisivat hyvän neuvon joltain ystävältä: ”Älkää riidelkö, vaan koeta sinä tulkita, mitä se punainen väri merkitsee, ja sinä, joka näet vihreätä toisen aurassa, koeta sinä tulkita, mitä se merkitsee” – silloin saisimme enemmän sopusointua heidän tulkintoihinsa, – he osaisivat tulkita vaikutelmansa toisilla sanoilla. Ja me osaisimme selvästi huomata, mikä heillä on heidän oma personallinen ekvatsioninsa. Me sanomme, että punainen väri objektiivisesti ilmentää rakkautta, myöskin vihaa, voimaa, toiminnanhalua. Ja taas tiedämme viheriän värin tuovan ilmi jotain ystävällisyyttä, ymmärtämystä, sympatiaa, toivorikasta, iloista elämää. Jos saamme nuo kaksi selvänäkijää tulkitsemaan, mitä se väri vaikuttaa, mitä he näkevät, niin toinen joka näkee punaisena sen, rupeaa sanomaan, että se vaikuttaa häneen sillä tavalla, niinkuin tuo ihminen olisi toiminnanhalui-

nen ja voisi suuttua, mutta rakastaa intohimoisesti. Mutta toinen, joka näkee vihreätä aurassa, hän selittäisi taas, että kyllähän se on vähän niin kuin toinen sanoo, mutta hän tahtoi liittää siihen, että tuo ihminen on järkevä olento, ei suutu eikä vihastu, eikä rakastukaan umpimähkään, vaan koettaa hyvin valita ja ymmärtää ja näkee järkevästi asioita. – Silloin meidän täytyy ymmärtää niin, että se joka näkee punaista, hänellä on koko paljon vihreätä omassa aurassaan, ja hänen on siis helppo nähdä punaista toisessa, jos hänellä on todella punaista. Hän itse kaipaa punaista väriä. Hänellä on vihreä niin voimakas, että hän on täynnä sympatiaa, ja jos hän näkee intohimoisen luonteen, hän ihastuu siihen. Hänellä itsellään ei ole mitään innostusta. Hän havaitsee helposti sen punaisen, kun häneltä itseltään sitä puuttuu. Sen toisen aurassa taas on itsessään paljon punaista. Hän tuntee itsensä ja omat heikkoutensa sinä punaisena olentona, ja sentähden ihailee vihreätä. Jos hän nyt näkisi paljasta punaista toisessa, hän ei voisi ihailla, vaan kauhistuisi ja pelkäisi. Hän ei ihaile punaista väriä. Kun hän on selvänäkijä, hän vaistomaisesti tahtoo ymmärtää toista olentoa. Sentähden hän näkee vihreäksi senkin, mikä toisessa on punaista. Hän tahtoo kuin itsessään ymmärtää punaista. Ainakin hän tahtoo ymmärtää sitä, jota hän näkee toisessa. Se on ollut kuin itsekasvatusta, että hän koettaa ymmärtää niitä ihmisiä, jotka ovat punaisia sentähden, että hän on itse sitä. Hän saa kuin pientä anteeksiantoa itselleen, kun hän näkee toisessa sitä samaa ja voi antaa sen anteeksi. Sentähden hän näkee punaisenkin vihreänä. – Ei kumpikaan näistä ollut vapaa omasta personallisuudestaan. Mutta sattumalta se, joka oli itse vihreä ja ihaili punaista, näki punaista, ja sattumalta punainen näki oman komplementtivärinsä vihreän, jota hän ihailee. Kumpikin näki ihailemansa värin, joka on vastapaino hänen omalle olemukselleen. Sentähden on vanha sääntö kaikille

niille, jotka ovat sillä tiellä, että selvänäkö voisi kehittyä heissä, että ensiksi on puhdistuttava tunne-elämässään, ja ensimmäinen siinä on puhdistua ajatuselämässään. Sillä jos ajatuselämämme on tullut itsekkyyden, intohimojen tai vihan värittäväksi, on se ajatuselämä ensin puhdistettava. Sitten on ruvettava puhdistamaan personallista tunne-elämää yleensä, niin että ihmisen ajatus ja tunne-elämä tulevat aivan sopusointuisiksi. Ja sitten kun hän on sillä tavalla puhdistanut tunne-elämänsä, on hänelle mahdollista nähdä oikeita värejä. Sitten hänen on puhdistettava ajatuselämänsä – hänen pitää nähdä myöskin oikeita muotoja. Sillä hän voi muuten suuresti ja paljon erehtyä. Ajatelkaamme, että joku ihminen, joka on selvänäkijä omasta mielestään, ajattelee: ”Nyt minä lähdän näkymättömään maailmaan katsomaan jonkun ihmisen menneisyyttä. Luen akaashasta, mikä hän on ennen ollut.“ – Hän on monta kertaa lukenut toisten ihmisten menneisyyksiä, ja hän uskoo, että hän näkee, sillä kukaan ei ole voinut kontrolloida häntä. Sitten hän ajattelee: ”Minä lähdän tutkimaan Jeesuksen Kristuksen menneisyyttä. Menen Palestiinaan siihen aikaan, kun Jeesus kulki maan päällä, ja tutkin asioita.“ Ja sitten hän lähtee tutkimaan.

pikakirj. R. Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Salaperäinen ihminen*, 1960.